

Hallintotehtävät ja Italia kiinnostavat teologia

Ari Lukkarinen, 28, on suorittanut teologian kandidaatin tutkinnon Helsingin yliopistossa viime keväänä.

- Tarkoitukseni on saada päätökseen syventävät opintoni yleisessä kirkkohistoriassa, Juankoskelta kotoisin oleva ylioppilaskunta ja järjestöaktiivi sanoo. Syyskuun lopulla hän suuntaa viideksi kuukaudeksi opiskelijavaihtoon Salernoon, Etelä-Italiaan.

- Olen aina ollut kiinnostunut yhteiskunnallisista asioista. Liitin soveltaviin opintoihini valtion ja kunnallishallinnon harjoittelun, kertoo Ari Lukkarinen. Hän on pyrkinyt vaikuttamaan opiskelijan asemaan ja yliopistopetukseen luottamustehtäviensä kautta.

- Helsingin ylioppilaskunnan edustajiston jäsenenä toimin nyt toista kaksivuotiskautta. Vuonna 2002 istuin myös HYY:n hallituksessa ja yliopiston toimikunnissa. Varsinainen valmistelutyö tapahtuu työryhmissä. Tavoitteenamme on ollut opetuksen parantaminen oppilaan kannalta sekä opiskelijoiden yleinen edunvalvonta, Lukkarinen tuo esille. Opetusta onkin kehitetty.

- Pienryhmäopetusta ja uusia opetusmenetelmiä muun muassa tietoverkoissa on hyödynnetty entistä paremmin. Opiskelijaliikkeet eivät ole kuitenkaan pystyneet pitämään torjunta-asemiaan opiskelun edellytysten hyväksi. Opintososiaaliset edut eivät ole parantuneet, vaan opintotuki on pysynyt ennallaan. Opiskelijan keskimääräinen toimeentulo on huonontunut ostovoiman heikennyttyä, Ari Lukkarinen harmittelee takaiskua.

Hyväkin pitää kehittää

Ari Lukkarinen on toiminut opiskelijajäsenenä Teologisen tiedekunnan tiedekuntaneuvostossa 1999–2003 ja yliopiston konsistorissa vuoden 2003. Teologian ylioppilaiden tiedekuntajärjestön hallituksessa hän on ollut mukana 2001.

- Tiedekunnan perustutkinto on monelta osin hyvä. Koulutus on yleissivistävää ja sisältää laajat kieliopinnot. Se tuo hyvät edellytykset useisiin eri työtehtäviin, erityisesti tutkijan työhön. Lukkarinen kuitenkin peräänkuuluttaa teologian maistereille parempia työelämän valmiuksia kirkon työtä varten.

- Suuri osa teologian maistereista päätyy kirkon työhön, mihin koulutus ei ole paras mahdollinen. Tieteellinen opetus on tunnustuksetonta, mitä kirkko ei ole. Opiskelujen alusta mieleeni on jäänyt piispa Eero Huovisen ohje, joka on mielestäni osuva: ”Kaikkea kuulua pitää pureskella. Heti ei saa sylkäistä pois eikä heti niellä.” Ongelmia tulee, jos opiskelija omaksuu Raamatun kyseenlaistavan systeemin ja haluaa kirkon virkaan. Yliopiston ja kirkon välillä tarvitaan tiiviimpää yhteistyötä. Ordinaatiokoulutusta on kehitetty, mutta sitä pitää edelleen vahvistaa, Ari Lukkarinen huomauttaa. Paljon on myös opiskelijan itsensä varassa.

- Seurakuntayhteyden ylläpitäminen ja oman hengellisen elämän hoitaminen ovat opiskelijan omalla vastuulla, Lukkarinen toteaa. Itse hän pyrkii osallistumaan viikoittain jumalanpalvelukseen.

- Koen tärkeinä erityisesti saarnan ja ehtoollisen. Raamattu on minulle Jumalan ilmoitus, jonka Pyhä Henki on inspiroinut. Syntiä tulee tehtyä, joten tarvitsen anteeksiantamisen ateriaa, hän kiteyttää.

Ikkinuna STI:hin

Ari Lukkarinen on lähtöisin uskovasta kodista. - Nuorempana olin mukana Kansanlähetyksen toiminnassa. Opiskeluaiikana olen osallistunut Evankeliumiyhdistyksen ja Opiskelija- ja Koululaislähetyksen opiskelijatoimintaan sekä toiminut osa-aikaisena julistustyöntekijänä. Eri järjestöjen profiili ja toiminnan painopisteet ovat hieman erilaisia. Ne täydentävät toisiaan. Parhaimmillaan ne rikastavat kirkon elämää sen sisällä ja rakentavat sitä.

STI on opiskelijalle tuttu paikka.

- Halusin kuulla eksegeettiset päiväkahviluennot, jotka on suunnattu ensimmäisen vuoden opiskelijoille. Erityisesti sielunhoitokurssit ovat olleet todella hyviä, Lukkarinen mainitsee. Hän on toiminut STI:n opiskelijaneuvostossa opintojensa aloittamisvuodesta 1997. Kokemusta on tuonut myös STI:n hallituksen jäsenyys vuosina 2001–2003.

- Omat ideat on saanut tuoda esille ja on voinut vaikuttaa opetustarjontaan.

Tulevaisuus kirkon tai hallinnon alalla

- Tarkoituksena on suorittaa maisterin tutkinto ensi vuoden kuluessa. Jatkan graduani katolisesta kirkkohistoriasta. Aiheena on Paul Verschuren Suomen katolilaisten piispana vuosina 1964–1998, Ari Lukkarinen valottaa. Kansainvälisyys kiinnostaa miestä. Hän on lähdössä opiskelijavaihtoon Salernoon.

- Olin kielikurssilla Sienassa elokuun. On mukava lähteä oppimaan kieltä ja kulttuuria lisää. Italia on kaunis maa, jossa on hyvää ruokaa ja mukava ilmasto, myhäilee Lukkarinen.

- Huonoina puolina on lähinnä kalleus ja se, että luterilaista seurakuntaa on vaikea löytää roomalaiskatolisessa maassa. Aina voi kuitenkin osallistua katoliseen messuun saanajumalanpalveluksena, ilman ehtoollista.

Nuoren miehen tulevaisuus on vielä osittain avoin.

- Aion kolkutella kirkon ovia, vaikka minulla on perinteinen virkakäsitys. Kyselen piispoilta, onko työpanokselleni käyttöä. Jos ei, muitakin vaihtoehtoja on, kuten valtionhallinnon alalla. Vuosi sitten työskentelin opetusministeriössä. Jos voin palvella kirkon työssä, maalaisseurakunta kiinnostaa. Jos taas lähitulevaisuuteni on valtionhallinnossa, se tarkoittaa asumista pääkaupunkiseudulla. Kyllä jotakin työtä löytyy, Ari Lukkarinen uskoo.

Arkeen kuuluu myös rentoutumista.

- Käyn lenkillä muutaman kerran viikossa, jotta pysyn kunnossa. Kuuntelen musiikkia ja katson elokuvia. Lomilla luen, mies kertoo. Haastattelua seuraavana viikonloppuna hän on menossa kotipaikkakunnalleen Juankoskelle.

- Menen metsästämään.

Metsäluonto saa varmasti hetkeksi irti opiskeluarjen kiemuroista.

Kaisa Oittinen, teol. yo